

Opdrætterportræt

House of Lancarrow

Jeg var 7 år. Han var 6. Da jeg mødte hans blååååå øjne gennem hegnet, var jeg solgt!

"Amerikas smukkeste hankat", ifølge sin ejer, og jeg var helt enig. Klog var han også. Hun havde trukket en line gennem hele haven, og fra en talje gik en line til hans seletøj, så han kunne gå ude. Vi blev hurtigt gode venner og jeg trænede ham i cirkuskunster eller også var det ham, der trænede mig? Mens orkanen Camille skræmte livet af landet, dræbte 259 mennesker og smadrede for milliarder af dollar, hyggede vi os i kælderens med den hjemmelavede agilitybane. Han var chokoladde, og hans navn blev i min lillebrors mund til "Tjåk" og det faldt vi alle for.

En fantastisk udstillings- og avskat var han angiveligt også, og jeg fik lov til at "få" en killing, da en nærboende Siam-opdrætter fik killinger med ham som far.

Chang Mai of Lancarrow

Det tog mine forældre meget meget lang tid at overbevise mig om, at det altså ikke var en god idé at rejse rundt i verden med en kat. På grund af min fars arbejde flyttede vi ofte fra hotel til hotel, og jeg måtte modstræbende indrømme, at det nok ikke var de bedste betingelser for selv den mest intelligente kat. ØV ØV!

Sukhuthai of Lancarrow

Da jeg er født ind i en hundeklan købte mine uforstående forældre istedet en hund!!! Og jeg måtte vente til et par minutter efter, at jeg flyttede hjemmefra med at få min kat.

Jeg fandt en Siamopdrætter i København, men da hun ikke havde ledige Siamkillinger kom hun i stedet ind til os med kasser fulde af Cornish Rex killinger, og jeg faldt for en fantastisk krøllet, langhåret, chokoladetortie masket lille charmetrold.

(Opdrætteren var meget målbevidst helt alene igang med at fremavle Si-Rex. Noget der ikke var særlig velset blandt andre opdrættere i Danmark. I dag er de godkendt som maskede Rexkatte).

Da min daværende kæreste var overbevist om, at han ikke kunne tåle den lange pels, måtte jeg opgive tanken om *Farvelade*. Vi købte det mest nuttede blåmaskede påskelam, *Jourdan Sebastian*, som dog endte hos mine svigerforældre, der lige havde mistet deres gamle kat. Vi kiggede igen og kæresten faldt for en blåkrøllet hunkat – fordi hun machede til *sofapuderne!!!* Ingen blå øjne, ingen lang pels og ingen farvelade, men hun var dog ½ Siam, og jeg blev enig med mig selv om, at om 14 dage ville jeg nok være ligeglad, om så hun var

grøn med lyserøde prikker.

Trods sin kontroversielle baggrund var *Jourdans blue Dubi* en Best in Show kat, som til manges forundring vandt over flotte Abbyer, Briter og andre glatpelsede katte: "Hvad i alverden er dog det? Hvordan har du krøllet den?"

Hun vakte forundring og opmærksomhed og kom derfor ofte i medierne, simpelt hen fordi ingen var vant til at se krøllede katte. Blandt Rexopdrættere vagte hun imidlertid også opmærksomhed for sin flotte pels, og jeg lod mig overtale til at opdrætte.

Jeg kunne ikke finde en masket hankat. Det var i det hele taget svært overhovedet at finde en hankat, så jeg opgav tanken om Si-Rex. Da jeg boede i et større menageri med opdræt af krybdyr, padder, fugle, fisk og andet godt valgte jeg at opkalde mit opdræt efter en meget stor pendent til Dyre-haven som ligger i Cornwall: *Lancarrow*.

Jeg forstillede mig slet ikke, at jeg skulle komme til at lave ret mange killinger, så istedet for et A-kuld startede jeg med en A-, en B- og en C-killing. *Alexander* flyttede ud til min veninde Sanne og hendes Siameser *Coco*, hvor han levede et møgforkælet liv i 20 år.

Kala og Savannah of Lancarrow

Raphael Sancti of Lancarrow

Dubi skulle vise sig at holde 16 år længere end kæresten og hans pelsallergi, så da jeg på en udstilling i '93 mødte *Hagbart*: en rød/hvid Norsk Skovkat novice, tog jeg en lille omvej i mit opdræt, som skulle komme til at vare 20 år.

Jeg måtte have en kat med lang pels! Skovkatten var så ny i Danmark, at der endnu ikke var født killinger, så jeg blev skrevet op til én. Jeg faldt for en sort makreltabby hankat med hvidt og begav mig så til Norge for at finde en hunkat til ham.

Det skulle blive til mange ture frem og tilbage fra Norge, da jeg var under 28 og dermed rejste billigt, og da jeg var helt vild med de mange fremvisninger af forskellige katte. Jeg tilbød glad at hente katte til landet for andre opdrættere.

Det var nogle fantastiske pionérår. Vi startede Norsk Skovkattering, vi lavede udstillinger for at vise den nye race frem på biblioteker, råduse, medborgerhuse osv. Jeg var sekretær, redaktør, talte med journalister, hentede katte uden aner på stamtavlen hjem fra Norge og bagte bjerge af tebirkes, som vi hyggede os med på udstillingerne.

Selv startede jeg med en blå hunkat. Jeg kunne ane et bloched fantom-mønster i hendes pels og havde sat mig for, at jeg ville lave sølv bloched-tabby katte. Det var der ingen der troede på. Ikke fordi jeg ikke skulle kunne lave sølv med min blå hun og sorte makreltabby hankat.

Bjarkes far var nemlig sortsølv makreltabby, så han måtte jo være sølvbærer. – næ de troede ikke at jeg kunne lave bloched.

Jeg fandt de bedste genetikbøger fra et universitet i Canada og mediterede over stamtavler, hvilket dog var hurtigt overstået, da de var ganske korte i de dage, og jeg måtte indrømme, at det nok ikke var indlysende med bloched killinger, men det var nu engang, det jeg ville, og jeg opgav ikke troen.

Og der kom sortsmoke killinger, og der kom blåsmoke killinger, blåsølv makreltabby, en sort blochedtabby.....og endelig: en blåsølv bloched-tabby pige. Jubii. Jeg var lykkelig og min *Shekinah* var noget af det smukkeste.

Det var først nogle år senere, da jeg – og resten af verden, blev klogere, at det begyndte at se underligt ud. SØLV ER IKKE RECESSIVT, ergo *Bjarke* kunne ikke være sølvbærer, ergo killingerne kunne ikke have fået deres sølv fra ham. Hvorfra fik de det så?

I dag kan jeg tydeligt se, at *Atthis* var blåsmoke, men dengang gik vi kun op i om skovkattene var Agouti eller non-Agouti, med eller uden hvidt, så vi oplevede sjældent farveflytningsproblematikker, som jo er så almindelige i dag. På billeder kan jeg da også se, at hendes far var blåsølv makreltabby, selv om et utal af dommere altså ikke kommenterede hans angivne farve uden sølv.

Vores lille pionergruppe voksede til en flod af Skovkatteopdrættere og kæmpe semilanghårsgrupper på udstillingerne. Dermed kom desværre også de sædvanlige intriger og slåskampe.

Jeg tabte interessen for klub og udstillinger og hyggede mig med mit opdræt derhjemme. Med det ene sunde og raske kuld efter det andet og et netværk af killingekøbere, der anbefalede mig til deres venner og familie, levede jeg lykkeligt som kælekatteopdrætter.

Med en grænse på 5 katte til mine to arme, nåede jeg også en periode, hvor alle mine katte gik på pension, og mit opdræt gik helt i stå indtil de sidste af mine killinger forlod mig alt for tidligt efter kun 18-20 år. Hvad skulle jeg så?

Selv om jeg er vild med lang pels, begyndte *Dubi* også at spørge igen.

Måske jeg skulle starte med Cornish Rex igen?

På verdensudstillingen i 2003 fik jeg kontakt med et par opdrættere, men kunne overhovedet ikke genkende temperamentet. Måske det mest var *Dubi's* siameserbaggrund, som gav hende hendes særlige væsen?

Min veninde Sanne (nu katteri Nyx) som efter et helt liv med Siamesere netop var begyndt som orientaleropdrætter øjnede en chance for en samarbejds-partner og bombarderede mig med links til katterier på nettet. "Njaaah, det var nu ikke helt det – og hvad så med den lange pels?" "Jamen, så kunne vi jo lave langhårede orientalere?" Efter 20 år som siamesiske venninder (ha ha) var hun jo heller ikke helt upåvirket af mit semilanghårsopdræt.

Acosta med børn

Jeg modtog en ny flod af links, men der var ikke noget, der ringede, især fordi jeg ikke kunne finde en kat med en "ordentlig pels". En OLH skal ikke ligne en semilanghår!

Endelig en nat sad jeg selv og surfede på internettet og fandt *Nafys Zarfafa Eloise*. En smuk cinnamonsølv blochedtabby Orientalisk Langhår, med pels helt uden underuld. Her var der en pels, jeg kunne lide. Type-mæssigt er OLH noget bagefter de andre i siam/ orientalergruppen, så hun var ikke ekstrem, men jeg var solgt.

Jeg besluttede mig til at give mig rigtig god tid til at lede efter den rigtige hunkat til at starte mit opdræt op igen, men racen lå fast.

Mælkebaren er åben.

Jeg skulle nu ikke komme til at kede mig. Sanne røg på hospitalet på et tidspunkt, hvor hun havde en hunkat med fostervandsforgiftning og 5 dødsyge killinger. De nyfødte killinger fik bylder både indvendig og udvendig og én killing døde lynhurtigt. Den lille familie kom ind til mig, men to af de små holdt kun i et par timer, og dyrlægen var fast besluttet på at aflive de to sidste.

Med mere end 20 år på bagen uden den mindste erfaring med syge killinger, besluttede jeg mig alligevel til ikke at lytte, til hvad han sagde.

Zulaima har altid åbent i mejeriet

Det blev også en hård kamp, for da byldeerne gav op fik killingerne Calici og jeg måtte håndfodre dem til de var ca. 10 uger gamle. Lækre blev de, jeg knyttede mig enormt til de to og oplevede for første gang i mit liv mig selv græde, da lille *Charlie* flyttede hjemmefra.

Der gik kun et par uger før det næste Nyx-kuld flyttede ind - og Calicien. Vi blev enige om, at de ikke skulle flytte frem og tilbage men blive hos mig. Uden familie kunne jeg være oppe om natten uden at genere nogen og med arbejde 5 min. hjemmefra, kunne jeg også fodre i løbet af dagen.

Endnu en kamp. Denne gang for 5 killinger, og endnu engang blev de fantastisk lækre. Jeg fik lov at give dem navne, da Sanne synes, at det jo også var mit kuld. Et fantastisk samarbejde. Hun købte kattene og jeg lagde hus til killingerne. Det kiksede bare lidt, da kullet skulle flytte, for jeg kunne bare ikke sælge *Tokyo*.

"Er du bløb i bærret?" kom det tørt fra min far. "En hankat? En sort ticked-tabby?" "Ja", måtte jeg jo bare indrømme. Han er jo ikke en sølv bloched-tabby hunkat og jeg bryder mig faktisk slet ikke om sort ticked-tabby, men jeg er vild med hans lange slanke krop og lange hovede, som han har fra sin amerikanske far og han har altså bare den højste bløb-faktor jeg nogen sinde har mødt hos en kat.

Jeg bliver bare vildt lykkelig, når jeg ser på ham, og det er jo i bund og grund derfor jeg har kat. Jeg bliver aldrig karriereopdrætter, sælger helst kun killinger til kæll, og har jo først og fremst kattene for min egen skyld. Når når nogen hånligt siger: "at jeg da ikke er rigtig opdrætter", plejer jeg at svare: "Tjaaa".

At han så har vist sig at være bloched-, maske- og cinnamonbærer, er jo bare en heldig bonus. Jeg holder aldrig op med at ville lave sølv bloched-tabby langhår – men jeg køber og sælger katte med hjertet.

Ved det næste kuld blev vi enige om, at killingerne lige så godt kunne blive født hos mig også. Den første killing kom frisk og frejdig kl. 18, hvorefter fødslen gik i stå i 12 timer. Så kom der en død killing, og to levende. Jeg tog de få timer gamle killinger til dyrlægen, der lyttede og tjekkede dem efter alle kunstens regler, men de virkede heldigvis fine.

Vi faldt fuldstændig for den sorte hunkilling. Efter to dage åbnede hun øjnene og stirrede direkte på mig, mens hun pippede for at få kontakt. Hun var hurtig ude af kassen, og med en utrolig energi erobrede hun hele huset. Mens drengene tilbragte tiden hos mig med at slås om patten og med hinanden, gik *Mocca* direkte efter hjertet og så meget menneskekontakt som muligt. Når hun ikke spiste eller spænedede rundt i hytten havde hun sin faste plads på min skulder. Hun havde en god type, laaang hale og de bedste ører, jeg har opdrættet

hidtil. Her var helt klart vores næste avlskat og charmerende som bare.... Da hun var 6 uger gammel, sad hun som sædvanlig og sov op ad mit øre, og jeg lyttede til lyden af hendes lille hjerte, mens jeg læste. Pludselig syntes jeg, at den kraftige woosh woosh lyd var helt forkert. Jeg tjekkede med hendes brødre, der lød helt normale. Min dyrlæge så forskrækket ud, da hun lyttede til hjertet: "Den er helt gal!" og den senere scanning viste en meget kraftig *pulmunal stenose*, det vil sige en livstruende defekt på hjerteklappen mellem højre hjertekammer og lungepulsåren. Dyrlægen forstod faktisk slet ikke at hun var i live og havde det så strålende. Jeg afliver aldrig en glad og frisk kat, så *Mocca* fik lov til at leve, så længe hun havde det godt, men vi neutraliserede mor, far og brødrene, og vi har siden scannet flere beslægtede katte, dog uden at finde noget. Hun fik 11 fantastiske måneder. Adskillige besøgende måtte ændre mening om min beslutning, når de blev grebet af hendes livsglæde og enorme energi. Til sidst kunne kredsløbet dog ikke mere. Hun frøs og blev ukarakteristisk stille.

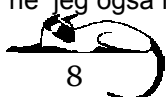
Normalt reagerer mine katte ikke

Sådan sover man godt.

voldsomt, når vi mister en kat, men *Tokyo* blev urolig og græd indtil jeg til sidst viste ham *Mocca*. Han stod længe med næsen på hendes hals og snakkede inden han vendte sig og gik. Herefter var han helt rolig.

Den næste avlskat blev en chokolade langhårsbærer, som Sanne hentede i Sverige. Endelig fik vi vores egne langhår. 4 fluffige killinger, som efter 8

Mocca of Lancarrow

uger viste sig at være to langhår og to korthår. Mor har nøjagtig samme farve som en veninde, jeg havde som barn, så jeg omdøbte hende fra *Swe-Scot Frolic* til *Zulaima*.

Sanne beholdt en cinnamon OLH pige, men *Zulaima* forsvarede sine killinger med både tænder og kløer. Sanne turde ikke have katten i nærheden af sine børn, og vi blev enige om, at hun lige fik en chance hos mig, men vi troede ikke på hende. Det skulle dog vise sig at være en rigtig god ide, og jeg har stadig verdens mest kælnede, glade chokoladedue kurrende rundt i mit hjem.

Som alle andre faldt *Zulaima* for *Tokyos* bløb-faktor, hvilket resulterede i 6 lækre killinger. Jeg beholdt en chokolade blochedtabby dreng til avl, men lod ham flytte med en søster, som han så kunne blive boende sammen med, når han gik på pension. Desværre fik han åbnet et vindue på 2. sal, så han fik et alt for kort liv.

Til gængæld flyttede hans søster *Ticki* over til Line og Patrick i Hobro, hvor hun blev starten på et nyt katteri (Kamyne) og en ny samarbejdspartner til vores langhårsopdræt.

Efter kun et års hårdt plageri fik jeg lokket korthårsopdrætteren Jane Nielsen til at udstationere *Thurah Valmai Vanessa*, en cinnamonsølv blochedtabby korthår hos mig, så vi kunne lave en langhårsbærer til Sanne med hendes cinnamon OLH, *Swe-Scot Quincy*.

Den højt ønskede fawn hunkat, *Sesan*, kom som ved et mirakel i første

forsøg, og jeg planlagde at sælge resten til kæll.

Jane, der er erfaren sølvopdrætter, og en dommer hjalp mig med at farvebedømme killingerne, men selv om arvegangen nu er klar og tydelig omkring sølv er pelsfarven det slet ikke. Da de blev 10 måneder stod det klart, at to af de sølv alligevel ikke var sølv, tilgængæld var én af de ikke-sølv alligevel sølv. Jeg glæder mig voldsomt til den gentest for sølv, rygterne fortæller snart er på banen, for så vi får et værktøj til at se bort fra de mange andre gener, der påvirker kvaliteten af pelsfarverne og sølvet.

Jeg blev kontaktet af Friederike Kischka-Antoni (katteri Nafys Zarafa), Hun var interesseret i en hankilling, og nu fik jeg det svært. Jeg havde aldrig solgt en hankat til avl. Selv om jeg selv har været heldig med 4 avlshanner, der ikke strintede, ved jeg jo godt, hvordan de fleste fertile hanner lever deres liv: Ensomt i et rum med mange fliser. Da jeg ret målbevidst avler kælekatte, bliver de meget kontaktkrævende og egner sig dårligt som avlsdyr i store katterier. Friederikke forsikrede mig om, at han ville komme til at bo i stuen med resten af familien, selv hvis han strintede, og efter to måneders grublen gav jeg mig. Heldigvis strinter *Nikkei* ikke, og han lever i dag som fertil hankat i stuen. Til gengæld har Friederikke lovet mig en sølv blochedtabby OLH a'la Eloise, så jeg snart kan opleve faktisk selv at eje en af de katte, jeg så gerne vil opdrætte.

Killingerne flyttede hjemmefra, undtagen *Zahara*, der skulle til England og derfor måtte vente til hendes rabiesvaccine blev gyldig. Hun er en af sjoveste killinger jeg nogen sinde har lavet, men helt ærligt, så er hendes type *gysselig*. Hun ligner overhoved ikke en orientaler, men temperamentet er fremragende og nerverne af armeret stål, og hendes afkom er rigtig flotte.

Køberen blev dog syg og annullerede købet, og da min mor var døende, søgte jeg trøst hos min lille "Baby". *Zaharas* kæmpe kugleskøre personlighed lyser op i mørket og det faldt mig slet ikke ind at prøve at sælge hende nu endnu engang trumfede mit hjerte mine avls-planer. Okay, hun er sølv og langhårs-bærer, men typen altså!

Så ringede Sanne igen: Hun havde lavet en halv aftale med Birthe (katteri Felixissimus) om en hankat –

men hun havde ikke rigtig plads – om ikke han kunne bo hos mig til han blev fertil. Det kunne han vel godt, og jeg kunne da også bruge ham til *Zulaima* en enkelt gang inden han flyttede. Vi drog til Jylland og kiggede på en dejlig fawn dreng, der i temperament mindede utroligt om *Zahara*.

Og så kiggede jeg ind i to mistroiske blåååå øjne. De blå øjne i det kanelfarvede ansigt analyserede mig længe, hvorefter lille *Acosta* tog en beslutning og tilbragte resten af dagen på mit skød. Vi havde en aftale. 14 dage før *Acosta* flyttede ind fik *Zulaima* en meget voldsom underlivsbetændelse og blev steriliseret. Jeg havde nu en fertil Siameserdreng og vi ventede utåmodigt på at *Baby* skulle blive voksen. Vi kom til at vente længe, for *Zahara* var fint tilfreds med at være husets *Baby*. *Acosta* havde ikke tænkt sig at følge i sine forgængeres fodspor, og huset duftede snart lystigt af hankat.

Det blev dog klaret med 5 kugler *Platinum metallicum D-30* dagligt, der

Jeg bliver aldrig træt af sådan et syn.

lagde låg på parfumen. Jeg kan læse på nettet at tyskerne bruger det flittigt til både han- og hunkaniner, men jeg har aldrig hørt om nogen, der bruger det til hunkatte endnu. Hvis man starter tidligt er det mit indtryk, at det er godt til hankatte, og jeg har aldrig hørt om bivirkninger.

Da *Zahara* endelig besluttede sig til at blive voksen og maven blev større og større skiftede hun navn til *Babyer*. Selv om hun nu har indtaget pladsen som husets førekat, vil hun bare altid være min *Baby*.

Typisk Zahara

Jeg havde nu også fået et hanmeneske i huset (han er heldigvis også fuldstændig bløb i bærret) og vi hyggede os mens *Zahara* lå imellem os og fødte.

Fire dejlige killinger, der voksede op helt uden problemer. Hvor var det dejligt bare at kunne nyde at få killinger igen.

Sanne besluttede sig pludselig til, at hun ikke ville tale med mig mere, og de siamesiske veninder gennemgik en følelsesmæssig amputation.

Jeg måtte opfinde nye avlsplaner og leder nu efter nye samarbejdspartnere. Med et lille katteri er der grænser for, hvor ambitiøse planer man kan lægge uden partnere, og jeg stræber stadig efter at lave racetypiske kæledækker.

Jeg har ikke fået en forklaring, så det kan jeg heldigvis ikke underholde jer med. Faktisk var jeg besluttet på ikke at nævne noget overhovedet, men for det første er mit opdræt såvel som mit liv præget af vores 25-årige venskab og for det andet, er det jo noget der sker igen og igen i livet såvel som i kattesporten. Der var ikke langt fra: "Jeg ved ikke, hvordan jeg skulle kunne leve uden dig" til "Jeg vil aldrig tale med dig mere".

Tokyo med Nocciolo of Lancarrow

Jeg lægger i dag meget mere vægt på kontrakter end jeg gjorde før i tiden. Vær helt sikker på, at I er enige om, hvad I er enige om! Det gøres nu engang tydeligere på skrift og man skal altså aldrig sige aldrig! Følelsesmæssigt gør papir og evt juridisk ret absolut ingen forskel, hvis først det er gået skævt, men klar kommunikation og tydelige aftaler gør ingen skade. Det gælder både samarbejdsaftaler og salg af killinger.

Ingen kontrakt kan garantere mig, at køber behandler *min* killing godt, men mine intentioner er tydelige og jeg gør mit bedste, når jeg vælger købere. Snakken ved udarbejdelsen af kontrakten kan få mange potentielle konflikter ud af verden endnu inden de opstår.

Ticki Ananda of Lancarrow

Min praksis ved salg af killinger har også ændret sig siden mine skovkattedage. Jeg sælger alle kælekillinger neutraliseret. Jeg har simpelt hen hørt for mange uhyggelige historier, og det kommer på den måde aldrig til at ske for mine killinger. Mange af de opdrætter, der for bare få år siden kaldte mig "tosset" begynder nu at gøre det samme selv. Tiderne har ændret sig!

Derudover bliver alle killinger chippet og registrerer i Dansk Katteregister. Stod det til mig skulle alle katte registreres her – og politiet tvinges til at tjekke chip/ øremærke, når et dyr findes.

Zahara og *Acosta* lavede ialt 10 kanelkillinger, smoke, ensfarvede, cinnamonspotted, cinnamonsølvs-potted og en siameser, men nogen sølvblochedtabby fik vi ikke, og nu ville jeg altså gerne snart have én selv.

Da *Zahara* så måtte neutraliseres efter en dramatisk abort, der også kostede 6 killinger livet, foreslog Line og Patrick derfor, at vi fik *Kamynes Piper*, der er chokoladesølvblochedtabby variant, så vi har noget af det rigtige, mens vi leder efter en langhåret.

Jeg bliver aldrig træt af sådan et syn.

Piper ligner sin morfar *Tokyo* helt utroligt, og vadede lige ind i flokken som om hun altid har hørt til her. Både hjertet og fremtidsplanerne sagde ok.

Zahara og Kenzo of Lancarrow

Acosta blev neutraliseret, og jeg besluttede mig til at sælge ham. Selv om vi nu har 4 arme, vil jeg helst have en lille flok af helbredshensyn. Jeg besluttede mig endnu engang til at sælge ham – og jeg besluttede mig igen til at sælge ham.....

Hjertet trumfer selvfølgelig igen – tilbage til start – de blåååå øjne vinder!

Charly Riis
www.lancarrow.dk